జగత్తు జగత్తుగా నిజం కాదు, జగత్తు బ్రహ్మంగా నిజం

సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 24-6-2001, జిన్నూరు

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

శ్రద్ధగా సాధనచేసుకుని ఆధ్యాత్మికంగా అభివృద్ధిలోనికి వచ్చేవారికి జగత్తు మిధ్యే, మాయే, నిజంకాదు అని చెప్పాలి అన్నారు భగవాన్. కారణం జగత్తు నిజంవలే కనిపిస్తున్నంతకాలం మనస్సు బాహ్యముఖం అవుతూనే ఉంటుంది. మనస్సు అణగటంవేరు, నశించటంవేరు. అణిగిన మనస్సు ప్రకోపించే అవకాశం ఉంది. మనస్సు అణిగి, నశిస్తేకాని ఆత్మజ్ఞానం అనుభవంలోనికి రాదు. బ్రహ్మమూ జగత్తూ రెండూ నిజమే, ఎలా నిజమంటే జగత్తు, జగత్తుగా నిజంకాదు. జగత్తు బ్రహ్మంగా నిజము. జగత్తును, జగత్తుగాచూస్తే మనస్సు దానివెంట పడుతుంది కాబట్టి జగత్తు నిజంకాదని అనుకో అంటున్నారు భగవాన్. బ్రహ్మం సత్యం, జగత్తు మిధ్య. జగత్తుకూడా బ్రహ్మంగా సత్యం. మనల్ని మనం చూసుకుని లోకాన్నిచూస్తే లోకంకూడా బ్రహ్మంగానే కనిపిస్తుంది. లోకముఅంటే రూపము, నామము, క్రియ. ఒక ప్రత్యేకమైన రూపంతోకాని, ఒక ప్రత్యేకమైన నామంతోకాని, ఒక ప్రత్యేకమైన గుణంతోకాని తాదాప్యం చెందకుండాఉంటే లోకం బంధించదు. మానవుడికి ఆనందం కావాలి, ఆనందం లోకంలో లేదు, ఆనందం మన హృదయంలోనే ఉంది. అదే బ్రహ్మము. బ్రహ్మానుభవం వచ్చినవాడికి ఎటుచూసినా ఆనందమే. ఆనందానుభూతి పొందినవాడికి లోకం తనలోనే కలసిపోతుంది. బ్రహ్మంను తప్పించి మనం ఏదిసాధించాలనుకున్నా, ఏది అవ్వాలి అనుకున్నా అక్కడ సుఖంలేదు, శాంతిలేదు, స్వేచ్ఛలేదు. బ్రహ్మమునకు ఇతరులు లేరు అందువలన బ్రహ్మంలో భయంలేదు. బ్రహ్మమే అభయస్థితి. మనస్సును దేహమును ఉపయోగించుకుని బ్రహ్మజ్ఞానము పొందాలి. మాయ మనోరూపంలో ఉంటుంది. మనస్సులో ఉన్నదే లోకంలో కనిపిస్తుంది, మనస్సు అణిగిపోతే లోకంకూడా అణిగిపోతుంది. మనోకల్పితమునుండి విడుదల పొందినప్పుడు ఉన్న సద్వస్తువు ఉన్నట్లుగా వ్యక్తం అవుతుంది. మన హృదయంలోఉన్న సత్యం ఒకటిగానే ఉందికాని, రెండుగాను, మూడుగాను ఉండదు. ద్వైతం దుఃఖం, అద్వైతం సుఖం అయితే అద్వైతం అనుభవానికి సంబంధించినది.

భగవద్గీతలో ఈశ్వరుడు ఆయన పాదాల్ని అంటిపెట్టుకుని ఉండమని, ఆయనను ప్రేమించమని, ఆయనను ధ్యానించమని, ఆయన చెప్పిన పనులు చేయమని ఇటువంటి

బంగారు మాటలు ఎన్నో ఉపదేశించారు. ఈ విధంగా దేహంమీద అభిమానంను తగ్గించుకుని ఆయనను అభిమానించటంవల్ల లోకంతోఉన్న అనుబంధానికి దూరం అవుతామని ఈశ్వరుడిమీద మనస్సును ఉంచటంవలన పునర్జన్మ కారణాలు నశిస్తాయి. మనస్సును ఈశ్వరమయం చేసినప్పుడు దేహంఉన్నా, లేకపోయినా లోకం కనిపించినా, కనిపించకపోయినా అంతా ఒకటిగానే ఉంటుంది. ఆనందమే ఆనందము. ఎంతోకొంత మంచిలేకుండా మానవజన్మ రాదు. ఇతరులలోఉన్న మంచిని చూచుటకు మనం అలవాటుపడితే మనలోఉన్న మంచిపెరుగుతుంది. ఈ లోకంలో అనేక శిక్షణలు ఉన్నాయి, కాని అన్ని శిక్షణలకంటే మనస్సుకు శిక్షణ ఇవ్వటం ముఖ్యాతి ముఖ్యం. అందుకే మనం ఈ లోకంలోకి వచ్చాము. శిక్షణ లేకుండా మారుమనస్సురాదు, మనలో మంచి పెరగదు. ఇతరుల గురించి ఆలోచించటం వలన మన మనస్సు విశాలం అవుతుంది. నిరంతరం మనగురించి మనం ఆలోచించుకోవటం వలన మనస్సు ఇరుకు అవుతుంది. స్వార్థం పెరిగి అన్ని కాంక్షలు మనల్ని వెంటాడతాయి. పెద్దమనస్సు ఉన్నవాడికి సుఖం స్వరూపంగా వ్యక్తం అవుతుంది. అతను సుఖంకోసం తలంపులమీదకాని, వస్తువులమీదకాని ఆధారపడవలసిన పనిలేదు. నిజమైన సుఖికి ఈ లోకంలో వినటానికికాని, చూడటానికికాని, గ్రహించటానికికాని ఏమీలేదు.

మనిషికి, మనిషికి మధ్య బేధాలు కల్పించేవారితో స్నేహం చేయకూడదు. వారిని చూచినా దోషమే అని వ్యాసభగవానుడు అన్నారు. తలంపులో, మాటలో, చేతలో బహుజాగ్రత్త అవసరము. మనం మాట్లాడే మాటలు ఎక్కడకు దారితీస్తాయో తెలియకుండా మాట్లాడకూడదు. ఏమీ తెలియకపోయినా అన్నీమాకు తెలుసును అని భావించేవారే ఎక్కువమంది రాజకీయాల్లో ప్రవేశిస్తున్నారని ఆంగ్లరచయిత జార్జిబెర్నార్డ్ షా అన్నారు. క్రియకు ప్రతిక్రియ ఉంటుంది. అందువలన నాలుగుసార్లు ఆలోచించికాని ఒక పనిచేయకూడదు. మనకు తెలియని పనిని ఇతరులనుండి నేర్చుకోవటానికి మన అహంభావన అడ్డురాకూడదు.

ఈశ్వరుడు కర్మసాక్షి సర్వజ్ఞుడు. కళ్ళులేకుండా చూడగలడు, కాళ్ళులేకుండా నడవగలడు, చేతులులేకుండా పనిచేయగలడు, ఆయన మన హృదయంలోనే ఉన్నాడు. అన్నీచూస్తూ ఉన్నాడు. ఎవరి దేహప్రారబ్ధమును అనుసరించివారిని ఆడిస్తూ ఉన్నాడు. మనం చేసే ప్రతిపనికి ఆయనకు జవాబు చెప్పుకోవాలి. దేహాభిమానంతో పనిచేస్తే మంచికి మంచి, చెడుకి చెడు ఎత్తుకు ఎత్తు అనుభవించాలి. దేహాభిమానం లేనివాడు చేసినా చేయనివాడితో సమానము. కర్తలేని కర్మ బంధించదు. కర్తృత్వం లేకుండా మూడులోకములనూ దహించినా దోషమురాదు

అని అర్జునుడికి భగవంతుడు ఉపదేశించాడు. ఈశ్వరుడు కరుణామయుడు ఆయనకు శరణాగతి చేసినవాడికి కర్తృత్వం నశిస్తుంది, తన హృదయంలో ఉన్న చైతన్యం ఎరుకలోనికి వస్తుంది. ఎక్కడ ఏది జరిగినా ఆయనకు తెలియకుండా జరగదు. కారణం అందరిలోనూ అంతర్యామిగా ఉన్నది ఆయనే. సాధకుడి బుద్ధిని పవిత్రం చేయుటకు అవసరం అయితే బాధలను పంపిస్తాడు. సాధకుడు ఆ బాధలను ఈశ్వర ప్రసాదంగా అనుభవిస్తే బుద్ధిలోని దోషములు పోయి బుద్ధికి ఏకాగ్రత కలిగి భగవదనుభవం పొందుటకు సిద్ధముగా ఉంటుంది. దేహాభిమానం ఉన్నవాడికి కర్మానుభవం ఉంటుంది. దేహాభిమానం లేనివాడికి కర్మానుభవం ఉండదు. కర్తృత్వం లేనివాడికి కర్మానుభవంతో సంబంధం ఉండదు. బ్రహ్మం ఎంత పవిత్రంగా ఉంటుందో సాధకుని మనస్సు అంత పవిత్రం అయ్యేవరకూ దేహాభిమానం విడిచిపెట్టదు, కర్మఫలం వెంటాడుతూనే ఉంటుంది. మానవుడు తాను ఆత్మే అయ్యినప్పటికీ తాను దేహాన్ని అని అనుకోవటం బుద్ధిలోని దోషం మాత్రమే, ఆ దోషం నశిస్తేనేకాని దేహాన్ని నేను అనుకునే బుద్ధి నశించదు. దేహబుద్ధి నశించకుండా ఆత్మబుద్ధి ఉదయించదు. ఈశ్వరానుగ్రహం సంపాదించుకుని శవబుద్ధిని తొలగించుకోవాలి. ఈశ్వరుడు భక్తుడిని అనుగ్రహించటానికే బాధలను పంపిస్తాడు. ఈ విషయం గ్రహించినవాడు ధన్యుడు. యమునా నదిలో కాళీయ సర్పం నివసించే మడుగులోనికి కృష్ణస్వామి ఉరికారు. కాళీయుడ్ని చంపటానికి కాదు అనుగ్రహించటానికి మాత్రమే.

నోటితోటి ఏది మాట్లాడినా, మనస్సుతోటి ఏది ఊహించినా అది నిజంకాదు. హృదయంలోఉన్న నిజాన్ని మాటలు, ఊహలు అందుకోలేవు. హృదయంలోఉన్న నిజం తప్పించి మిగతావి అన్నీ మనోకల్పితములు. హృదయంలోని సత్యం అనుభవించేదేకాని ఊహించేదికాదు, మాట్లాడేదికాదు. నిజం మనస్సుకు అందదు. నిశ్శేషంగా మనస్సు అణిగి, నశిస్తే అక్కడ నిజం తానుగా వ్యక్తం అవుతుంది.

కారణం లేకుండా కార్యము ఉండదు. జ్వరకారణము లేకుండా జ్వరంరాదు. జ్వరం జబ్బుకాదు, జ్వర కారణం జబ్బు. కారణం తొలగకుండా కార్యం నశించదు. దుఃఖము జబ్బుకాదు. దుఃఖకారణము జబ్బు. తానుకాని మనోదేహములతో తాదాత్మ్యం పొందటం వలన దుఃఖం వెంటాడుతూ ఉంటుంది. దేహాత్మబుద్ధే దుఃఖానికి కారణము. దుఃఖకారణము నశించేవరకూ దుఃఖము వస్తూనే ఉంటుంది. అహంకారంనుండి నివృత్తి పొందినవాడికి మానసిక, శారీరక, లోకతాపములు అంటవు. బోధించే విషయము లేనప్పడు నోరు

మెదపకూడదు. అహంకారమునే కేంద్రముగా పెట్టుకుని వచ్చేతలంపులు, మాటలు గృహములోను, సమాజములోనూ ఎన్నో కలహములకు, జగడములకు, యుద్ధములకు దారితీస్తాయి. నోరుజారే అలవాటు వున్నవాళ్లకు మృత్యువుకూడా తొందరగా వచ్చే అవకాశము ఉంది. ఇతరులు మనపట్ల ఎలా మాట్లాడాలని అనుకుంటున్నామో మనంకూడా ఇతరులపట్ల అలాగే మాట్లాడాలి. మాట మరణం తీసుకువచ్చేదిగా ఉండకూడదు. సౌమ్యంగా మాట్లాడేవాడు అమరుడు అవుతాడు. దేహంతో తాదాప్యంపొందే మొదటి తలంపునే మిధ్యానేనని అంటారు. ఈ మిధ్యా నేనునుండి విడుదల పొందుటకు తగిన యోగ్యత, అర్హత మనకు లేనప్పుడు ఎంత శాస్త్ర పాండిత్యంఉన్నా సత్యమైన నేను అవగాహనలోనికి రాదు. సత్యమైన నేనే పరబ్రహ్మము, దానికి ఇతరులు లేరు, అదే అంతటా ఉన్నది. అదే నారాయణుడు. కాలదేశములకు ఆ సత్యం అతీతము.

జనన మరణములు పారమార్ధికముగా నిజముకాదు. దేహము ఎంత నిజమో, లోకము ఎంత నిజమో అవికూడా అంతే నిజము. అజ్ఞానమనే దీర్ఘనిద్రలో జరిగే సంఘటనలే ఈ జనన మరణములు. జీవితములో అనేక సంఘటనలు జరుగుతూ ఉంటాయి. అందులో జరిగే చివరి సంఘటనే శరీరానికివచ్చే మరణము. ఆ మరణముకూడా తలంపు మాత్రమే. తలంపులులేని పరబ్రహ్మమును అందుకునేవరకూ తలంపులు వస్తాయి. తలంపులను త్యజించలేనివాడు రాగద్వేషములకు, పుణ్యపాపములకు అతీతంగా ఉండలేడు. మూలతలంపు మూలములోనే బ్రహ్మము ఉన్నది. దానిని పొందినవాడికి మాత్రమే అమృతానుభవం కలగుతుంది. అమృతానుభవం అనుభవంలోనికి వచ్చినప్పడు ఈ జన్మలు అన్నీ అజ్ఞానమనే నిద్రలో వచ్చిన స్వప్నదేహములు అని అర్ధం అవుతుంది. అజ్ఞానముఅనే చీకటిని తొలగించుకోవటానికి సహకరించేవాడే గురువు. నీవు లోపల ఎవరిగా ఉన్నావో ఆ నిజతత్వమును మరచిపోయావు ఎన్నో యుగాలుగా. దాని తాలుకు స్మృతిని కలుగచేసేవాడే గురువు. ఆ ఆత్మ నువ్వేకాని మరచిపోయిన ఆ స్మృతిని తీసుకువచ్చేవాడు గురువు. మన హృదయంలో నిజమైన నేను ఉంది, ఆ నిజమైన నేను ఎప్పుడూ బాధపెట్టదు. మనకు ఏదైతే నేను అని వ్యక్తం అవుతోందో అది నిజంకాదు, అందుకే బాధపెడుతుంది. ఆ మిధ్యా నేనులోంచి విడుదల పొందటమే నిజమైన స్వాతంత్ర్యము. మిధ్యా నేనును తొలగించుకొనుటకు భగవంతుడు భగవద్గీతలో నాలుగు మార్గములను చెప్పారు. అవే భక్తి, ధ్యాన, కర్మ, జ్ఞానయోగములు. నీ ప్రవృత్తిని బట్టి నీకు ఏ యోగం ఇష్టం అయితే ఆ మార్గంలో ప్రయాణంచేసి

మిధ్యా నేనునుండి విడుదల పొందాలి. మిధ్యానేనును అలంకరించటం యోగంకాదు, మిధ్యా నేనునుంచి విడుదల పొందటం యోగం. తనకంటూ ఎదో ప్రత్యేకతను సాధించాలనుకొనేవాడు యోగికాలేడు కోరికలతో పనిచేసేవాడు కోరికలులేని నిర్వాణస్థితిని పొందలేడు. ఆస్థితికతను పోషించుకోవాలి. అనాత్మవాదమునకు దూరంగా ఉండాలి. సద్బుద్ధిని కాపాడుకోవాలి. అన్నివిధములా ప్రయత్నముచేసి దుర్బుద్ధి ఉన్నవారితో సహవాసం చేయకూడదు. బుద్ధిబలము అవసరము. బాహ్యంగా పరిస్థితులు మనకు అనుకూలంగా లేకపోయినా బుద్ధిబలముతో సంతోషమును, శాంతిని కాపాడుకోవచ్చును. ఈశ్వరుడి పాదాలను ధ్యానించి, పవిత్రబుద్ధిని పెంచుకోవాలి. పరమ పవిత్రుడుకానివాడు ఆధ్యాత్మిక శిఖరమును అందుకోలేడు. అనుకూలమైన సతి, నచ్చిన ఉద్యోగం లేకపోయినా సౌమ్యుడిని సుఖం అంటిపెట్టుకుని ఉంటుంది. దేహంకూడా నీడ ఉన్నట్లు, సౌమ్యస్థితి పొందినవాడివెంట నమ్రత ఉంటుంది.

హృదయంలో ఈశ్వరుడు ఉన్నాడు, ఆయన నామమును జపించి, ఆయన పాదములను ధ్యానించి, ఆయన అనుగ్రహమును సంపాదించవలెను. ఆయన అనుగ్రహం లేకుండా ఆయన తెలియబడడు. ఆయన అనుగ్రహమునకు అసాధ్యముఅంటూ ఏమీలేదు. సాధనవల్ల అన్నీ సిద్ధిస్తాయి. బద్దకస్తుడు సాధన చేయలేడు. బుద్ధిని బాగుచేసేది భక్తి, బుద్ధిలోని మలినములను తొలగించేది భక్తి. ఏ పనైనా శ్రద్ధ, విశ్వాసములతో చేయుటకు భక్తి అవసరము. జీవితానికి మాధుర్యము చేకూర్చేది భక్తి. భక్తిలేని జ్ఞానము పంచదారలేని కాఫీలా ఉంటుంది. భక్తి తల్లిఅని, జ్ఞానం బిడ్డఅని, భక్తి లేకుండా జ్ఞానంరాదని అరుణాచల మహర్షి అన్నారు. భక్తిరుచి తెలియనివారు భక్తి మార్గంలో నిలబడలేరు. జీవుడు శరీరాన్ని విడిచిపెట్టాక శరీరం శవం అవుతుంది. శవాన్ని ఎవరూ గౌరవించరు. శవాన్నిచూసి అందరూ భయపడతారు. శవానికి తను ఉన్నానని తనకు తెలియదు. అందువలన దానిని దహించినా పోట్లాటకురాదు. దేహాన్ని విడిచిపెట్టిన తరువాత జీవుడు ప్రయాణం చేస్తాడు. వెళ్లేవాడు, వచ్చేవాడు జీవుడు మాత్రమే. సత్యం వెళ్లేదికాదు, వచ్చేదికాదు. పుష్పములలో ఉన్న వాసనను గాలి ఎలా మోసుకునిపోతుందో అదేవిధంగా జీవుడు తాను పెంచి పోషించుకున్న సుగుణములను, దుర్గుణములను తాను ధరించబోయే కొత్త దేహములోనికి మోసుకునిపోతుందని భగవద్గీతలో భగవంతుడు ఉపదేశించాడు. భక్తిమార్గము సులువుగా పునర్జన్మ హేతువులైన గుణములను తొలగించి గుణాతీతస్థితిని ప్రసాదిస్తుంది. గుణాతీతుడే మోక్షపదవికి అర్హుడు. బృందావనంలో గోపికలు

ఎవరినిచూసినా, ఎటుచూసినా వాళ్ళు దర్శించేది కృష్ణదేవుడిని మాత్రమే, గుణములను కాదు, ద్వంద్వభావన లేదు. ద్వంద్వమైన అర్థాలు ఇచ్చే మాటలు మాట్లాడే అలవాటు గోపికలకు లేదు. గోపికల భక్తి మనకు ఆదర్శము. అహంకారానికి కోతవంటిది భక్తి. భగవంతుడు భక్తుడిని తనలో ఐక్యం చేసుకునే వరకూ కాపాడుతునే ఉంటాడు. వైకుంఠంలో ఉన్నా మరి ఎక్కడ ఉన్నా భక్తుడి భారాన్ని ఆయనే మోస్తూ ఉంటాడు. అహంకారి తన భారాన్ని తానే మోసుకోవాలి. విసుగువచ్చేవరకూ ఈ భక్తి మార్గము గురించి శ్రవణం చేయాలి. శ్రవణం చేసినా, మననం చేయకపోతే బుద్ధికి గ్రాహ్యముకాదు. భగవంతుడిని ప్రార్థించగా, ప్రార్థించగా; ధ్యానించగా, ధ్యానించగా; స్మరించగా, స్మరించగా; ఆయన మనకు పరమార్థమును అవగాహన చేసుకునే బుద్ధిని ప్రసాదిస్తాడు. భగవంతుడి పాదాలే భక్తుడిని రక్షిస్తాయి.

ఏది మనముగా ఉన్నామో
అది మనకు వ్యక్తమయ్యే వరకు
మనం కాని దానిని మనం అని
అనుకొంటూనే ఉంటాము.